

RÓSA a BJÖRK

SATU RÄMÖ

BESTSELLEROVÁ AUTORKA
MINISÉRIE *HILDUR*

SEVERSKÁ DETEKTIVKA,
V NÍŽ SYROVÁ KRÁSA A SÍLA EMOCÍ
DOSLOVA BEROU DECH

RÓSA A BJÖRK

RÓSA A BJÖRK

SATU RÄMÖ

Překlad
Martin Mokrý

Harper
Collins

Český název: Rósa a Björk
Název finského originálu: Rósa & Björk
Autor: Satu Rämö
Překlad: Martin Mokřý
První vydání: Werner Söderström Ltd (WSOY), Helsinky, 2023
Grafika obálky: Robert Dąbrowski
Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© Satu Rämö, 2023
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026

F | This work has been published with the financial support
of FILI – Finnish Literature Exchange.

L | Tato publikace vyšla s finanční podporou FILI – Finnish
Literature Exchange.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho
části v jakémkoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New
York, USA.

Poprvé vydáno ve finštině pod originálním názvem Rósa & Björk
nakladatelstvím Werner Söderström Ltd (WSOY), Helsinky. V českém jazyce
vydáno na základě dohody s Bonnier Rights Finland a literární agenturou
Kristin Olson.

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, místa a události jsou buďto
výplodem autorovy představivosti, nebo je autor použil ve smyšleném kontextu
a nelze je považovat za skutečné. Jakákoli podobnost s existujícími osobami,
živými i zemřelými, skutečnými událostmi, místy a organizacemi je zcela
náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele,
je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních
technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins
rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním
trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

HarperCollins je registrovaná ochranná známka společnosti HarperCollins
Publishers, LLC. Název ani značka nesmí být použity bez souhlasu vlastníka.

Grafika původní obálky: © Ville Laihonen
Ilustrace na obálce: Sharad kandoi / Unsplash
Foto autora: © Björgvin Hilmarsson
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1830-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1831-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1832-3 (PDF)

*Na konci cesty spatřím tě
s otevřenou náručí.
Doma, lásko má,
jsem doma, lásko má.*

Píseň *Ég er kominn heim*,
Text napsal Jón Sigurðsson (1960)

KAPITOLA 1

Ísafjörður, rok 1994

Velké mokré sněhové vločky narážely do čelního skla čím dál rychleji a rozprskávaly se na něm jako tučné mouchy. Byl listopad, začátek zimy. Do práce za tmy, z práce za tmy. Slunce každý den na pár hodin rozjasnilo jižní oblohu, ale zůstávalo za horami obklopujícími městečko. Obyvatelé Ísafjörðuru se celou zimu pohybovali ve stínu.

Brada mu cukala a prsty svíraly volant. Uvědomoval si, že má ukrutné zpoždění. Před hodinou zůstal viset v závěji, a než se mu podařilo vyprostit, ztratil spoustu drahocenného času. Byl pozadu ve svém rozvrhu.

Vozidlo jelo příliš pomalu, ale muž se neodvažoval přidat plyn. Ještě nepřezul na zimní pneumatiky a vozovka klouzala. Pokud by zrychlil, mohl by z ní vyletět, a pak by se všechno pokazilo.

Do téhle situace se vůbec neměl dostat. V duchu si nadával, že na to přistoupil, ale jinou možnost neviděl. Muž bez vzdělání a bez známostí jako on si nikdy nesežene normální práci. *Jeden si nemůže vyměnit karty uprostřed partie*, říkávala s oblibou nebožka babička. Musí se zkrátka hrát s těmi, které člověku rozdál osud. Babička odvoděla ještě jako mladá a musela se sama postarat o smečku dětí, dojit krávy a solit tresky. Člověk tehdy musel doopravdy dřít, aby si něco vydělal. Ani teď tomu nebylo jinak. Muž se musel

spokojit s příležitostnými pracemi. Legálními i nelegálními. Ty druhé mu přinášely víc peněz a on peníze potřeboval. Mezi takové prácičky patřila i tato.

Vyhrnul si rukáv světlého vlněného svetru a mrkl na hodinky. Byly čtyři, ale sněžení se už roztáhlo od moře až nad městečko. *Sakra!* Podle předpovědi měla bouře přijít až později k večeru. V úseku za kruhovým objezdem cestu očividně prohrnul pluh. Rozhodl se zariskovat a trochu na to šlápnout. Chumelenice nabírala na intenzitě, ale pouliční lampy shlížející na hlavní silnici mu pomáhaly v orientaci.

Poté si všiml něčeho, co v něm uhasilo poslední jiskřičku naděje. Vstříc mu jel školní autobus plný dětí. Pocítil zklamání. Dorazil pozdě.

Na další křižovatce zahnul doleva a zamířil k ulici, ve které bydlel. Zastavil před domem, vypnul motor a zamyslel se.

Promnul si čelo, na kterém mu vyrazily krůpěje potu. Jizva ho svědila. Dělo se tak pokaždé, když se rozrušil. Poškrábal si ji tlustým ukazovákem. Jaká rozkoš. Nehet se za-bořil do zvrásněné kůže poseté pupínky, a pak přejížděl po jizvě sem a tam. Muž si zhluboka povzdechl a pokračoval v drbání. Samozřejmě moc dobře věděl, že škrábání není rozumné, ale byl to tak příjemný pocit, že zkrátka nedokázal odolat pokušení.

Potom mu došlo, co by měl udělat. Školní autobus bude mnohokrát zastavovat. Mohl by jej předjet a počkat si na správné zastávce. Jasně, udělá to tak.

Už se chystal otočit klíčkem, když nalevo zaregistroval pohyb. Dveře jeho domu se otevřely. Otočil hlavu a uviděl, jak z nich vycházejí dvě malé holčičky. Zastavily se na rohu, očividně, aby si mezi sebou něco sdělily. Stály příkrčené, aby se lépe chránily před vánicí.

Co tu ještě dělají? Autobus už přece jel. Muž si mnul jizvu a přemýšlel. Možná, že ho nestihly. Narovnal se, ale nenastartoval. Ještě ne. Nechtěl vzbudit pozornost.

Lépe si dívky prohlédl. Vzhled odpovídal popisu od zadavatele. Zadavatel. Tak nazýval všechny, kteří mu platili za všelijaké služby. Dnešní zakázka mu připadala zvláštní, ale nabízená suma byla tak vysoká, že v sobě utlumil pochybnosti a práci přijal. Měly být tři, ale viděl jen dvě. Kde je ta třetí? Chvilku se rozhlížel, ale nikoho dalšího už nespatriil. Budiž. Každopádně vykoná, co slíbil.

Dvě skoro stejně vysoké holčičky. Obě v zimních čepicích z ovčího rouna, ta menší v bundě lemované kožesinou. Starší měla na zádech červený batůžek s obrázkem poníka. Stále si ještě povídaly. Mladší si ukázala na boty a rozplakala se. Sestra ji vzala kolem ramen a něco jí pošeptala do ucha.

Poté se daly do pohybu. Drobnými, opatrnými krůčky zamířily k hlavní silnici a rukama si chránily tváře před sněhem.

Podél cesty se člověk mohl dostat jen jedním směrem – ven z centra. Muž nespouštěl dvě přihrbené postavičky z očí. Nastartoval až tehdy, když si byl jistý, že jsou dostatečně daleko. Ani jednou se neohlédly a cupitaly po krajnici jedna za druhou. Jakmile se dostaly do zatáčky u kostela, vyrazil.

Nečas přinutil lidi zůstat doma. V takovém počasí nikdo po městě nechodil, pokud to nebylo vyloženě nutné, takže cesty téměř zely prázdnotou. Muž si všiml protijedoucího auta šedé barvy, které ani nezpomalilo, když holčičky míjelo.

Paráda. Absolutně skvělý, pomyslel si. Zadavatel bude mít radost a on sám tím pádem taky. Fuška se zmákne a všichni budou spokojeni. Teda nejspíš všichni kromě těch holek.

O nich si nedokázal myslet vůbec nic. Vždyť je přece ani pořádně nezná a zadavateli do hlavy nevidí.

Začal trhaně bubnovat prsty do volantu. Součástí takových práciček koneckonců nebylo věcem rozumět, takže se ani nezaobíral tím, proč měl dívky sebrat a kam se pak měly podít. Splní zadaný úkol a dostane zbytek honoráře. Následně na všechno zapomene, jako by se nic z toho ani nestalo.

Uběhlo pár minut a sněžení na okamžik polevilo. Vypnul stěrače. Měl radost a upíral myšlenky k odměně, která ho čekala. Co všechno si díky ní bude moct dovolit! Získá peníze na vlastní byt. Bude si moct dát pauzu od nezáživných prací venku, přenechat melouchy někomu jinému a nějaký čas se soustředit na to, aby si užíval života. Po zhyzděné tváři se mu rozlil blažený úsměv.

Na okamžik zajel ke krajnici a přibrzdil. Čekal, co se bude dít dál. Ta větší opět chytila mladší sestru za ruku a přidaly do kroku.

Spokojeně se ušklíbl, když mu došlo, kam mají namířeno. Nezamýšlely se vydat domů po silnici vedoucí přes vrchovinu, ale hodlaly projít novým tunelem. Podzemní cesta pod horou spojující tři fjordy ještě nebyla otevřená automobilové dopravě, ale razicí práce se už podařilo dokončit, takže se tunelem dalo projít.

Chumelenice opět zesílila a odpoledního světla značně ubylo. Brzy bude venku stejná tma jako v podzemí. Pousmál se a znovu se začal škrábat na čele. Jejich úmysl mu hrál do karet. V tunelu nebylo ani živáčka a nikdo tedy neuvidí to, co se vzápětí odehraje.

Udržoval si od nich odstup pár set metrů a sledoval jejich pohyb. Krůček po krůčku se přibližovaly k tunelu. To poslední, co na nich zahlédl, byl bařůžek s poníkem na zádech starší z holčiček. Poté zmizely.

Spěšně se naposled rozhlédl. Nikde nikdo. Žádní lidé, žádná auta. Postupně ho obklopovala houstnoucí podvečerní tma. Ve žlutých igelitkách na zadním sedadle bylo oblečení požadované zadavatelem a několik plyšových hraček. Ještě jednou si přejel prstem po jizvě, dlouze a rozkošnický. Potom přidal plyn a auto se vpilo do ústí tunelu.

KAPITOLA 2

Ísafjörður, léto 2008

Vysokému muži padlo sako jako ulité, ačkoli ho nízké sedátko nutilo sedět v nepříjemném předklonu. Nechápal, jak někdo může chtít mít doma tyhle nepohodlné dánské designové židle. Pokusil se natáhnout nohy pod stolem. Nábytek koňakové barvy podle něj nebyl kdovíjak hezký, ale zkrátka pasoval ke strohému skandinávskému stylu celého domu. Jediná z těch židlí určitě stála víc než měsíční nájem garsonky v centru Reykjavíku.

Člověk by čekal, že za takové peníze dostane židli, na které se bude sedět pohodlně. Planá naděje. Krapet se odsunul, narovnal se a přehodil si nohu přes nohu.

„Tyhle židle jsou úplný děs,“ poznamenal brýlatý muž a nalil dlouhánovi horký nápoj. Nelíbil se mu manželčin vkus na zařízení domácnosti, ale prý se ho naučil tolerovat. „Ale když se tady doma může realizovat podle libosti, je aspoň klid. A když má moje polovička dobrou náladu, tak je i pro mě snazší získat v některých věcech určitou volnost.“

Obrýlený spiklenecky mrkl na svého hosta a položil chromovanou konvici zpátky na podstavec.

Ten druhý se chápavě zasmál a sáhl po krabici se smetanou. V práci měl k dispozici jen nelibě páchnoucí odtučněné mléko, kterým zdravotní sestry zásobovaly společnou lednici. Zamíchal kávu stříbrnou lžičkou, trochu usrkl a na okamžik

zavřel oči. Tučná smetana podtrhovala výraznou chuť silně pražené kávy. Život zrovna teď neměl jedinou chybu.

Štěstěna očividně přála i jeho starému příteli. Sídlo měl tedy luxusní. Rozlehlé a světlé prostory dávaly dohromady přinejmenším dvě stě čtverečních metrů. Zahrada byla dobře udržovaná a za domem zurčela fontána. Na stěnách visela díla současných severských umělců a v kuchyni se leskly spotřebiče jako vystřižené ze stránek nejnovějších vydání časopisů zabývajících se interiérovým designem.

„Skvělý barák. Tady jsem poprvé,“ prohodil.

„Přestěhovali jsme se sem před pár lety. Potřebovali jsme víc prostoru,“ odvětil brýlatý muž, posadil se naproti a posunul směrem k příteli servírovací talíř s pralinkami

„Nabídni si belgickou čokoládu. V Bruggách je prvotřídní výroba, kterou jsem objevil během jedné pracovní cesty. Občas si od nich necháváme nějaký ten bonbón poslat.“

Vychutnával si pralinku a na tváři se mu přitom objevil mnohoznačný úsměv.

„Ta cukrářka, co je prodává, je jinak docela kost,“ dodal a dlaní udělal ve vzduchu výmluvné gesto. „Jako stálý zákazník mám jisté výhody, takže se celkem často stavuju nakoupit pár dáreků osobně.“

Dlouhán vyprskl smíchy a zakroutil hlavou.

„Ksaku! Ty ses za ty roky nezměnil, ani co by se za nehet vešlo.“

„Proč bych to dělal? Co je dobré, není třeba měnit,“ opáčil hostitel a vzal si další bonbón.

Chvilku mlčky posedávali a soustředili se na degustování belgických pralinek. Poté dlouhán opět změnil polohu na

židli. Neměl času nazbyt. Za půl hodiny by měl být zpátky v práci a přijímat pacienty. Tento týden na něj připadly k smrti nudné večerní služby na pohotovosti. Děti s bolavými oušky, farmáři, které kopnul kůň, měření tlaku a vypisování receptů. Živila ho soukromá ordinace v Reykjavíku, ale aby získal od státu povolení k jejímu provozu, musel občas brát služby ve veřejných zdravotnických zařízeních. Nejraději sloužil na venkově, protože se za to víc platilo.

„Pověz mi, proč jsi mě pozval na kávu zrovna teď, uprostřed nabitého pracovního dne.“

Jeho konverzační protějšek si sundal brýle s kulatými obroučkami, promnul si víčka a znovu si je nasadil. Natáhl se k rohové poličce vedle sebe pro modrou kancelářskou složku a položil ji na stůl.

„V téhle složce je lístek a na něm jméno. Dotyčná osoba byla u tebe v ordinaci a její záznamy se nedopatřením ztratily.“

Posunul dokument na druhou stranu stolu a zadíval se příteli ostře do očí. Dodal řečenému důraz tím, že na složku třikrát poklepal ukazovákem.

„Rozumíš? Ztratily se. Je to nepříjemné, ale takové věci se občas stávají.“

Dlouhán na okamžik zaváhal, ale nakonec si složku vzal. Odstranil z rohů gumy, které ji držely zavřenou, a podíval se dovnitř. Při pohledu na jméno na čtverečkovaném papíře sebou cukl. Na tento případ si samozřejmě pamatoval. Obzvlášť hrůzostrašná záležitost. Přítelův návrh se mu zdál neproveditelný. Přece by žádným způsobem nemohl...

Obrýlený si odkašlal a krapet zvýšil hlas.

„Vidím, že jsi na pochybách. Ale zbytečně. Není to tak špatná věc, jak se na první pohled může zdát. V konečném důsledku jde jen o drobný detail. Nic složitého.“

Složka v rukou mu zvlhla, břicho se sevřelo. Sotva vypitá káva se smetanou se v něm začala vzdouvat.

„Je to jednoduché jako facka! Papíry se vypaří a ty dostaneš ten pozemek, po kterém už tak dlouho toužíš. Nechám o tom příští týden hlasovat v zastupitelstvu,“ oznámil mu brýlatý muž rozhodným hlasem a založil si ruce pod bradu.

Pozemek. Dlouhán se už drahnou dobu snažil získat jednu parcelu ve vlastnictví obce. Měl nápad na obzvlášť výnosný byznys. Zahraniční investoři už jen čekali a přípravné práce byly dokončeny. Potřeboval jen ten pozemek, aby se do toho mohl pustit. Poté se peníze už jenom posypou.

Továrna na zpracování ryb znamenala klíč k bohatství. Nechtěl po zbytek života ohmatávat těla cizích lidí a poslouchat jejich neustálé skuhrání. Vydělával dobře, to nepopíral, ale práce lékaře z něj pracháče neudělá. Továrna na úpravu lososa z chovu by představovala něco úplně jiného. Přinesla by mu hromadu peněz. Rozjel by byznys a po pár letech by ho prodal investorům z Norska. Předběžné dohody již měli podepsané. Už nějaký ten pátek plánoval pověsit medicínu na hřebík a přesunout se do světa byznysu. Toužil proniknout do vyšších kruhů a opustit tenhle špinavý ostrov. Továrna na ryby hrála v celém záměru zásadní roli.

Dlouhán uchopil složku a nalil si sklenici studené vody. Snažil se přemýšlet logicky. Musí si teď zachovat chladnou hlavu. *Plánuj dobře a postupuj s nebojácností. Nepřešlapuj na místě. Zaútoč, když to protivník očekává ze všeho nejméně.* To si přečetl ve své oblíbené knize *Umění války* od čínského vojenského teoretika Sun-c'. Nyní je třeba jednat, protože jiné východisko neexistuje.

Odložil prázdnou sklenici na stůl, postavil se, zasunul nepohodlnou židli zpátky za stůl a sebral složku ze stolu. Poté napřáhl ruku na znamení souhlasu.

KAPITOLA 3

Reykjavík, únor 2020

Jemný předjarní vítr od jihu si pohrával s dlouhými vlasy policejní vyšetřovatelky Hildur Rúnarsdóttir. Poskládala ručník na lavičku vedle batohu a obula si bílé plážové pantofle s logem sítě čerpacích stanic. Bez nazouváků by se neobešla, protože na pěšině vedoucí k pláži se občas povalovaly střepy a jiný odpad. Vstoupila na světlý písek a minula molo. Napravo se rozkládala vyhřívaná laguna. Blízký horký pramen udržoval díky potrubí teplotu vody v zátoce nad patnácti stupni. Hildur ji obešla a zamířila k otevřenému moři. Skopla pantofle z nohou a vstoupila do studené vody.

Nejdřív ji začaly studit kotníky, poté kolena. Písčité dno příjemně masírovalo plosky nohou. Na protější straně záliivu se rýsovaly řadovky města Kópavogur lemující pobřeží. Moře mělo jen osm stupňů, a když už jí sahalo nad břicho, plácla sebou do vody a zabrala rukama i nohama. Škoda, že se po pláži pohybovali i jiní lidé. Moře pro ni vždycky představovalo místo, které si chtěla vychutnat v tichosti a změřit s ním síly bez přítomnosti druhých.

Po jaru ještě ani památky, avšak reykjavická veřejná pláž dnes přilákala překvapivé množství otužilců. Bylo vidět, že spousta lidí se v posledních letech nadchla pro plavání ve studené vodě. Na břehu se to hemžilo lidmi v neoprenových botách a rukavicích, kteří se mezi sebou halasně bavili.

Hildur žádnou takovou výbavu nepoužívala. Při surfování se oblékala do neoprenu, ale plavání bylo něco jiného. Ledovou vodu musela cítit na kůži. Jednou za čas zkrátka měla potřebu se pořádně zchladit. Jakmile jí zima prostoupila tělem od chodidel přes břicho až k hrudníku, srdce začalo tlouct pomaleji. To ji uklidňovalo.

Uplavala zhruba dvě stě metrů a zaslechla, jak na ni ze břehu někdo volá. Obloustlý muž ve vyšším středním věku v bílém froté županu si dal ruce k ústům do kornoutu a hulákal z plna hrdla:

„Neměla byste plavat tak daleko!“

Štvalo ji, že se kvůli tomuhle musela zastavit. Obrátila se a zamávala mu. Zvedla palec na znamení, že má situaci pod kontrolou. Moře pro ni bylo vším. Léčilo každý smutek a pomáhalo jí nalézat v sobě radost. Mezi vlnami mohla být jen sama se sebou a bojovat proti skutečnostem, nad nimiž nikdy nemohla zvítězit. Milovala surfing. Tady v Reykjavíku to však měla složitější, protože se tu nevyskytovaly takové vlny a pláže nezely prázdnotou jako doma v Západních fjordech.

Hlavní město poznala během studií a po ukončení policejní školy v něm na pár let zůstala pracovat. Když se policejní oddělení v Ísafjörðuru shánělo po novém vyšetřovateli a vedoucím jednotky pátrající po pohřešovaných dětech, o místo se ucházela a získala ho. Návrat do rodného kraje jí udělal dobře a v jejím životě tak v posledních deseti letech panovala jakás takás rovnováha. Uvědomovala si, že její místo je zkrátka mezi strmými horami a rozbouřeným mořem. Síla přírody a temné zimy vzbuzovaly v mnohých lidech úzkost, avšak ne v Hildur. Nespoutaný vítr a vlny bičující pobřeží pro ni znamenaly klid a svým způsobem jistou předvídatelnost. Vytvářely hranice, jež ji nutily zůstat tam, kam patřila.

Už pouhé bytí jí občas připadalo nesnesitelné. Když na ni dolehla úzkost, stáhla se do své vlastní ulity. Cítila se oddílná od zbytku světa a v břiše a hrudi jí bobtnaly jakési hrudky, kvůli nimž se jí hůře dýchalo. V takových chvílích dostávala chuť ukrýt se v chladu rozbouřeného moře.

Za poslední dva měsíce se nedostala k surfování víc než párkrát, a kvůli tomu nejspíš pociťovala zbytečné napětí.

V lednu se totiž musela na nějaký čas znovu přesunout do Reykjavíku. Její kamarád a bývalý kolega Tumi Einarsson na jednom výjezdu zakopl a zranil si koleno. Trvání dočasné pracovní neschopnosti lékaři odhadovali na zhruba dva měsíce. Hildur se nabídla, že ho zastoupí, protože Tumi byl její blízký přítel a sám koneckonců chtěl, aby to za něj vzala právě ona. Tumi se v Reykjavíku věnoval pátrání po pohřešovaných dětech.

Hildur se v metropoli cítila nesvá. Neustálé dopravní zácpy, hluk ze stavenišť a pracovní úkoly hrnoucí se k ní jako na běžícím páse ji vyčerpávaly a stýskalo se jí po domově. Naštěstí do konce Tumiho neschopenky zbývalo už jen pár týdnů.

Už brzo se odsud dostane. Možná jí to pomůže s nepříjemným pocitem, který ji poslední dobou trápil. Úzkost už od dětství bývala jejím častým společníkem. Věděla, že praprababička Hrafninn, která byla svého času považována za jednu z nejznámějších islandských jasnovidek, dokázala předpovídat budoucnost a udělovala rady potřebným. Podle staré lidové moudrosti se tento dar dědil, ale nezískal ho úplně každý z potomků. Teta Tinna, u které Hildur strávila část svého dětství, zastávala názor, že dar Hrafninnina vidění přeskočil několik pokolení a skončil u Hildur.

Hildur sama si tím nebyla tak docela jistá. Upřímně řečeno, příběhům o věštících a skrytém lidu čili elfech nepřikládala příliš velkou váhu. Dokázala však vycítit nehody a násilné činy, ke kterým mělo dojít v blízké budoucnosti. S tím nenadělala nic.

Před několika týdny došlo na Islandu k tragické letecké nehodě. Ultralehký letoun se krátce po startu zřítil do moře a pilot přišel o život. Pár dní před neštěstím se Hildur cítila neobvykle neklidně, takže jakmile se k ní zpráva o události dostala, nepřekvapilo ji to. Předvídala to.

Když byla mladší, doufala, že by její předtuchy mohly přinášet i podstatné informace, které by tak poskytovaly alespoň nějaký užitek. Teď už se smířila s myšlenkou, že sice ví, že se schyluje k něčemu zlému, ale nemá zdání, co se má stát a komu. Bezmoc stát tváří v tvář blížícímu se zármutku byla něco, před čím nedokázala utéct, a musela se s tím zkrátka vyrovnat.

Pořádně zabrala a klouzala vodou vpřed. Jakmile se kópavogurský břeh posetý draze vyhlížejícími řadovkami dostatečně přiblížil, obrátila se. S nádechem se ponořila a kopáním přidala na rychlosti. Moře jí šumělo v uších, z úst proudily drobné bublinky a v plicích ji začalo známým způsobem pálit. Ještě párkrát zabrala nohama a nechala tělo, ať samo vystoupá k hladině. Dostala hlavu na vzduch a hořečnatě zalapala po dechu.

Vystoupila z moře na pláž, vyždímala z vlasů co nejvíce vody a znovu si nazula staré trepky.

Muž ve froté županu si ostentativně založil ruce na prsou. Díval se na ni, jako by se jí chystal vyhubovat.

„Takovéhle potápění je v zimě zdraví nebezpečné.“

Hildur několikrát poskočila na jedné noze, aby dostala vodu z ucha. Mužův zdánlivě starostlivý přístup jí zvedal

mandle. Věděla, že kdyby byla chlap ve středních letech, nikdo by necítil potřebu jí poskytovat nevyžádané plavecké rady.

„Jsem na studenou vodu zvyklá, pocházím ze Západních fjordů,“ opáčila a pokračovala v chůzi.

V žilách jí bublala krev. Chlad vystřídal teplo spojené s pocitem bezpečí. Plavání v moři pomohlo zažehnat tíhu, která ji předtím svírala. Poskládala ručník, položila ho na dřevěnou lavičku a chvíli poseděla na studeném vzduchu. Vítr příjemně hladil pokožku.

Přemítala. Jakmile došlo k předvídanému neštěstí, úzkost obvykle polevila, ale po té letecké nehodě se tak nestalo. Stále se nemohla tíživého pocitu zbavit. Pamatovala si, že poprvé tohle zažila toho rána, kdy její mladší sestry zmizely na cestě ze školy a už se nikdy nenašly.

Drásalo ji, že se případ Rósy a Björk nikam neposunul. Když na podzim minulého roku během vyšetřování zamotané série vražd objevila nové skutečnosti týkající se zmizelých sestřiček, rozhořela se v ní malá jiskřička naděje. V jámě u jedné staré usedlosti se našla hromádka kostí a oblečení, které měly dívenky na sobě v osudný den. Její známý, reykjavický patolog Hákon Bjarnason zvaný Hákon Sekyrka nález prozkoumal a byl si jistý, že ony kosti nepatřily člověku. Svou neobvyklou přezdívku získal Hákon během vysokoškolských let. Ve studentském představení ztvárnil Axlar-Björna, islandského sériového vraha, který měl v šestnáctém století zabíjet své oběti sekerou. Do své role se vžil tak, že se mu od té doby začalo říkat Hákon Sekyrka.

Hildur mu za analýzu byla vděčná. Pokusila se s pomocí nalezených věcí získat nějaká vodítka týkající se osudu svých sester, ale bezvýsledně. Stopa vychladla a nepodařilo se ji znovu zachytit.

Pozorovala, jak si mezi sebou lidé povídají, a ve vzduchu cítila přibližující se jaro. Dny budou delší a delší a co nevidět nastane léto. Přesto ji však trápily chmurné myšlenky. Vlny byly příliš krotké a nepomohly jí dostatečně se uvolnit. Bude muset vymyslet něco jiného. Vstala a zamířila k převlékárně. Oblékla se, vytáhla z boční kapsy tašky mobil a vyhledala tu správnou aplikaci.

KAPITOLA 4

Západní fjordy, únor 2020

Lovec na čekané se sklonil k okénku, aby se podíval na zasněženou scenérii. Podlaha přitom zaskřípala. Panovalo ticho a na obloze kroužilo několik ptáků. Blížil se večer. Zapadající slunce brzy jemně ozáří okolí. Chatrčí se rozléhal chroptivý dech. Voněl tu olej a kov.

Nevelká dřevěná bouda stála uprostřed otevřené krajiny. Uvnitř bylo stejně chladno jako venku, ale její stěny alespoň chránily před větrem.

Lovec pohladil pažbu kulovnice Sako 85 a spokojeně se pousmál. Byla vyrobena z ořechového dřeva ošetřeného olejem a na omak působila příjemně.

Opatrně uchopil černý válec ležící na ponku připevněném ke zdi. Díky tlumiči nebude výstřel tak hlasitý. Zařízení má i jiné pozitivní vlastnosti: s tlumičem lze střílet o něco přesněji a také se sníží záblesk z hlavně.

Upevnil nabitý zásobník na místo, natáhl zbraň, přitáhl k sobě pojistku, posadil se a položil kulovnici na hranu parapetu. Lepší než střílet vestoje.

Co nevidět nastane jeho chvíle. Sehnul se, aby se podíval do zaměřovače, a vyčkával. Čas ubíhal. Nakonec se v zorném poli objevilo to, nač čekal. Odjistil zbraň, zamířil, zadržel dech a stiskl rty. Prst sklouzl ke spoušti. Uběhla vteřina a lovec vystřelil.

Přesvědčil se dalekohledem, že se mu povedl dokonalý zásah. Všechno šlo přesně podle plánu.

KAPITOLA 5

Reykjavík, léto 2016

DÍSA

V centru Reykjavíku se dnes odpoledne očekává až třicet tisíc oslavujících. Všem, kteří se do města chystají, se dává na vědomí, že centrum bude uzavřeno pro automobilovou dopravu. Autobusy budou do jedenácté hodiny večerní jezdit po zvláštní objízdné trase. Následuje předpověď počasí...

Hlas z rádia se rozléhal po ulici z reproduktoru blízkého stánku s hot dogy. Dísa si dlaněmi svírala hubená stehna. Snažila se uklidnit. Dopolodní změna tras autobusových linek ztížila cestování po městě i jí. Výdejna potravinové pomoci se nacházela poblíž velkého obchodního domu několik kilometrů na východ od starého centra města. Dopravila se tam autobusem, naplnila batoh chlebem a konzervami, ale na zpáteční cestě ji spoj zavezl kamsi dál a ne na stanici, ze které vyrazila. Od sklepního bytu v ulici Nönnugata ji tak dělilo více než půl hodiny chůze s těžkým ruksakem na zádech.

V bytě pak šlo všechno od desíti k pěti. Pokud by se tam stihla dostat dřív, nemusela by se setkat se svými pronajímateli Pallim a Eiríkurem. Ti jí umožnili u sebe bydlet za nízké nájemné do konce léta, kdy se měl předchozí obyvatel pokoje Hilmar vrátit z vězení.

Místnost o deseti metrech čtverečních v zadní části bytové jednotky dříve sloužila jako komora. Neměla okna a dveře nešly zevnitř zamknout. Věděla, že Eiríkur a Palli jsou parádní svině, ale jiné možnosti neměla. Zpátky na ulici už nechtěla.

Dísa se rozhodla, že ať už se jí povede jakkoli, bezdomovkyně se z ní znovu nestane. Bylo to příliš nebezpečné. Navíc nesnášela pohledy kolemjdoucích. Styděla by se, kdyby se musela znovu vláčet s kufrem z místa na místo.

Koncem zimy ji vykopli z předchozího bytu, protože budova měla projít rekonstrukcí, aby v ní vznikly byty poskytované turistům v rámci služby Airbnb. Ještě předtím bydlela skoro dva měsíce v jednom domě společně s několika dalšími lidmi z okraje společnosti, ale stavbu poté poškodil požár.

Po posledním vystěhování narazila na Palliho a Eiríkura. Potloukali se ve stejných kruzích jako ona v okolí autobusového nádraží Hlemmur a byli permanentně sjetí. Kdo měl čím platit, mohl od nich sehnat matroš. Pokud si člověk vzal na dluh, musel splácet včas, jinak dopadl opravdu špatně. Ženy v takovém případě na tom byly mnohem hůř než muži. To Dísa věděla z vlastní zkušenosti.

Tak se to seběhlo i dnes. Asi před dvěma týdny si od Eiríkura koupila nějaké drogy na dluh. Zaplatit měla do včerejška, ale nesehnala peníze. Před pár dny v jedné kavárně vyhledávané turisty štípla dvě kabelky, avšak bylo to k ničemu. Ani v jedné nenašla peníze ani nic, co by mohla někde rychle prodat.

Jakmile se s jídlem vrátila do bytu, už na ni oba čekali v kuchyni. Eiríkur byl bez sebe vzteky. A zcela oprávněně. Dísa se zadlužila a dluhy se musí splatit ve smluvený den. Pravidla jsou jasná.

Nejdřív se pokusila vyprosit si více času, ačkoli věděla, že to nemá smysl. Eiríkur se dopálil ještě víc a vlepil jí facku. Rozhodla se, že se už dál ponížovat nenechá. Přijme důsledky a nějak to přetrpí. Eiríkur do ní ještě chvíli strkal, prohledal jí kapsy, a nakonec ji zatáhl do pokoje a strhal z ní šaty.

Palli se tomu jen hýkavě smál a zamkl za nimi zvenku dveře. Trvalo to celou věčnost. Díska nedokázala určit, jak dlouho přesně, ale na tom ani nezáleželo. Po celou dobu nevydala ani hlásku. Jen tiše čekala, až bude po všem. Eiríkur si pak natáhl kalhoty a prohodil jakoby mimochodem, že úroky jsou tímto splaceny. Znělo to, jako by jenom poznamenal něco o počasí. Půjčené peníze je však stále třeba vrátit.

Slunce stálo nízko nad obzorem a svítilo jí přímo do očí. Díska se dívala na své nohy a soustředila se na klidné dýchání. Mikina s dlouhým rukávem zakrývala šrámy na pažích. Když vycházela z bytu, natáhla si kapuci, aby schovala opuchlou tvář. To poslední, co teď potřebovala, bylo, aby na ni lidé zírali. V potemnělém příbytku však zůstat nemohla, musela se dostat na vzduch. Venku se jí snad podaří utřídit si myšlenky a možná ji napadne, jak ten dluh uhradit. Batoh plný jídla si pro všechny případy vzala s sebou. Nevěděla, zda a kdy se do pronajatého pokoje bude schopná vrátit.

Centrum se začalo plnit lidmi. Úzká pěší zóna byla plná chodců mávajících islandskými vlaječkami, kteří se jako jednolitá vlnící se masa pohybovali směrem k vyvýšenině neda-leko koncertní síně, kde měly co nevidět propuknout oslavy.

Lidí bylo jako mravenců. Jejich hemžení vnímala jako drobné elektrické výboje na kůži. Stáhla si rukávy přes dlaně a sevřela ruce v pěst. Brnělo ji až v konečcích prstů a hlava jí třesla.

Jestli si co nejrychleji něco nešlehne, rozpadne se na tisíc kousků. Musí si někde sehnat další dávku, jinak to prostě nevydrží. Nohy zavadily o ruksak pod lavičkou. Pořád byl plný konzerv.

Možná bude mít štěstí a někdo na Hlemmuru vymění konzervu za tabletku. Byl to první dobrý nápad tohoto dne a trochu jí zvedl náladu.

Sílící hluk ji vytrhl ze zamyšlení. Hřmění vuvuzel se přibližovalo a lidí neustále přibývalo. Tlumené pokřiky spolu s tleskáním se rytmicky opakovaly. *Hú! Hú! Hú! Slavící dav* se blížil a radostná zvolání nabírala na síle. Někde hlasitě zatroubilo auto.

Lavička jí kvůli poraněné kůži najednou připadala nesnesitelně tvrdá. Z houstnoucí atmosféry ji přepadla úzkost. Vstala a vyrazila k autobusovému nádraží. Nejvíce známých tváří tam potká takhle zkraje večera, protože dveře azylových domů se otevrou až později.

Pak si všimla přibližujícího se auta. Jediného, které se dnes mohlo pohybovat v centru města a kvůli kterému se tu také všichni sešli.

Sluneční paprsky se odrážely od velkého nablýskaného černého nákladáku. Vůz zamířil od kostela dolů středem ulice lemované zlatnickými dílnami a obchody s rukodělnými výrobky. Pohyboval se pomalu a důstojně a řidič neustále mačkal klakson.

Islandští fotbalisté se vraceli domů z Francie. Dísu kopaná nezajímala, ale všudypřítomnou fotbalovou horečku zaregistrovala i ona. V posledních týdnech Islandané na

mistrovství Evropy porazili nejprve Rakousko a poté Anglii. Po každé hře zaplnily davy oslavujících ulice hlavního města. Dnes reprezentanti dorazili zpátky na ostrov.

Nákladák sjížděl dolů z návrší a přibližoval se k Díse. Na korbě vzpřímeně stáli hráči a jejich pohledy směřovaly k pódiu vztyčenému v centru města, kde na ně čekaly desítky tisíc fanoušků.

Dísa se k nim nepřidala a vykročila zcela opačným směrem. Autobusové nádraží Hlemmur se nacházelo na druhé straně centra.

Vozidlo ji minulo a zahrnulo doleva ke koncertní síni. Ve tu chvíli se Dísa podívala nahoru.

Stačil jeden krátký pohled a znenadání nemohla popadnout dech. Svět se s ní zatočil, až se musela opřít o lavičku.

Poznala ho. Stál ve druhé řadě, přímo za kapitánem týmu. Neviděla ho celého, ale stačilo jí spatřit jeho tvář. Tu nikdy nezapomene. Do skonání světa si ji bude pamatovat. Všimla si, že na okamžik jeho pohled, který předtím s obdivem těkal po moři fanoušků, spočinul na ní. Dísa si nebyla jistá, jestli se jí to jen zdálo, anebo se v jeho očích mihl náznak hrůzy z poznání. Strnulý výraz mu však z tváře zmizel stejně rychle, jako se objevil, a muž se vzápětí znovu široce usmíval a mával davu přihlížejících jako král sedící na svém trůnu.

Dísa se opírala o lavičku a sledovala, jak muž pohlíží vzhůru a pobízí dav kráčející vedle vozu k fanouškovskému pokřiku. *Hú! Hú! Hú!*

Z gest reprezentantů vyzařovala bujarost, obličeje jim zářily štěstím. Dobře věděli, že jsou uctíváni. Neuvěřitelné talenty – tak o nich v posledních dnech psaly všechny světové noviny. Islandský zázrak. Šikovní hráči. Velcí hrdinové malé země.

Ucítila v ústech hořkou pachut'. Obrátila se k jásajícím lidem zády, vzala do ruky batoh a pomalými kroky se vydala opačným směrem. Díkybohu měla pořád své konzervy. Několik různě velkých a různě barevných plechovek, které jí v batohu cinkaly do rytmu chůze. Tuňák, fazole, kukuřice. Při troše štěstí bude ta placatá plná masa. To by bylo teprve terno. Konzervované maso totiž představovalo žádanou komoditu. Už si představovala chuť pilulky rozpływající se na jazyku. Přidala do kroku a toho muže překypujícího sebevědomím na korbě nákladního auta dočista pustila z hlavy.

KAPITOLA 6

Reykjavík, únor 2020

Hildur několikrát zakroužila rameny a ochutnala latte s třemi dávkami espressa, které si objednala. Chutnalo báječně. Paže ji příjemně pálily. Silový trénink v reykjavické tělocvičně zápasníků volného stylu jí dočista vyčerpал horní polovinu těla, a to byl skvělý pocit.

Jarní slunce svítilo okny do kavárny nacházející se na nejlepším místě pěší zóny ulice Laugavegur, přímo mezi dvěma hotely a obchodem s islandskou módou. Lidé po ulici kráčeli pomaleji než obvykle. Nepospíchali, aby se ukryli před nepřízní počasí, ale vychutnávali si procházku. Překvapivě slunečný den přiměl nejednoho člověka k úsměvu.

Zima se však ještě zcela své vlády nevzdala. I tady na jihu člověku pořád dýchala za krk, nicméně zrovna dnes to vypadalo, jako by už nastalo jaro.

Ze zadní části kavárny se ozýval veselý hovor. Baristé napěňovali ovesné mléko do kávových specialit a vůně sladkého pečiva se vznášela ve vzduchu. V podniku panovala lehce vzrušená, očekáváním naplněná atmosféra. Koneckonců, byl pátek.

V Reykjavíku se na první pohled zdálo být všechno v pořádku, ale Hildur věděla, že to není tak docela pravda. V práci měla náročnější den než obvykle. Dnešní případ byl obzvlášť těžký – jistý sedmnáctiletý chlapec se stal obětí

sexuálního trestného činu. Musela jej zajet vyslechnout do Dětského centra, které se nacházelo na předměstí hlavního města na nevěřejné adrese. Pokud bylo třeba podrobit výslechu nezletilou oběť, pachatele či svědka, dělo se tak vždycky v této instituci, kde mohli policisté a státní zástupci spolupracovat s vyškolenými traumaterapeuty a psychology.

Hildur cítila, že pomoc dětem je pro ni velmi důležitá. Možná se snažila odčinit to, k čemu došlo v její rodině, když sama byla ještě dítě. Měla za to, že pokud dokáže pomáhat ostatním, může tím zároveň pomoci i sama sobě.

Po práci nutně potřebovala přijít na jiné myšlenky. Ze všeho nejradši by si šla zasurfovat, ale podle předpovědi nikde poblíž nebyly zrovna ty správné vlny. Včerejší plavání v moři jí udělalo dobře, ale v pátek bývalo na pláži až příliš mnoho lidí. Takže si před rande zašla do posilovny.

Hildur netrávila čas na sociálních sítích. Kdysi si vytvořila účet na Facebooku, ale jenom kvůli práci. Neměla na něm uvedené celé jméno a nikdy nesdílela nic osobního. Profil pro ni představoval způsob, jak získávat informace. Lidé o sobě na sítích prozrazovali až neuvěřitelně mnoho a většina z nich měla veřejný profil. Stačilo pár kliknutí, abyste o dotyčné osobě zjistili její přátele, cesty či zájmy. A to se při práci vyšetřovatele hodilo.

Aplikaci Tinder si do telefonu stahovala jen tehdy, když potřebovala společnost. Po schůzce si pokaždé obratem účet zrušila a rovnou vymazala aplikaci z telefonu. Stanovila si i další pravidla. Na rande chodila jen v hlavním městě a pouze s cizinci, aby se věci zbytečně nekomplikovaly. Doma by takový typ randění vůbec nepřicházel v úvahu a navíc by jí připadalo trapné vidět na seznamce známé tváře, od souseda až po zaměstnance knihovny. Ve zhruba dvoutisícovém Ísafjörðuru znal každý každého a bylo

obtížné navázat nový vztah, aniž by o tom hned vědělo celé městečko. Hildur si zpravidla nedělala hlavu s tím, co si o ní ostatní myslí, ale zrovna teď procházela životní etapou, kdy neměla sílu poslouchat o sobě klepy.

Uplynulá zima ji hodně poznamenala. Přišla o blízkého člověka, Freysiho ze sousedního bytu. Nějaký čas se spolu scházeli a postupně se víc a víc sbližovali, ale potom byl Freysi zavražděn. Pro Hildur to byl nepředstavitelný šok.

Teď, několik měsíců po jeho smrti, Hildur seznala, že je připravená poznávat nové lidi. Někdo by mohl považovat čtyřměsíční dobu smutku za příliš krátkou, ale jí to tak nepřipadalo. Na Freysiho stále často myslela a navzdory zármutku dokázala vzpomínat i na ty hezké chvíle, které s ním prožila. Jednou určitě nastane den, kdy uplyne dostatečně dlouhá doba a zármutek a bolest otupí.

Netoužila po dlouhodobém vztahu, natož po manželovi. Byla si téměř jistá, že by z dlouhodobého hlediska takové soužití nevydržela. Nedokázala by převzít zodpovědnost za štěstí druhého člověka ani na někoho ustavičně brát ohledy. Dříve nebo později by to ji nebo partnera omrzelo, a pak by to přinejmenším jeden z nich těžce nesl. Proč dělat věci složité, když existuje i jednodušší alternativa?

Hildur seděla v kavárně u vysokého stolku u okna a míchala kávu malou lžičkou. Mléčná pěna se přelila přes okraj světle hnědého šálku. Zachytila ji lžičkou a ukousla si kousek *Sary*, mandlového dortíku přelitého čokoládovou polevou.

Na Tinderu narazila na sympatického muže, ze kterého se po krátkém chatování vyklubal hasič z Finska. Jmenoval se Jari a v Reykjavíku byl prý na krátké studijní cestě.

Domluvili se, že se setkají v tomto podniku. Jari měl dorazit přímo z přednášky. V tu chvíli se otevřely dveře

a dovnitř vstoupil krátkovlasý muž v černé teplákové soupravě a s hnědou koženou taškou přes rameno. Rozhlížel se po kavárně. Hildur si příchozího prohlédla a spokojeně se usmála. Vypadal přinejmenším stejně dobře jako na fotkách a čišela z něj sebejistota.

Když se muž obrátil k jejímu stolu, zatvářil se potěšeně a namířil si to přímo k ní.

Hildur usrkla kávu a kývla směrem k baristce, která se činila za kávovarem:

„Dáš si taky?“

Muž neodpověděl a stál jako zařezaný. Hildur ta situaci pobavila, protože si vzpomněla na svého partáka, finského policejního stážistu Jakoba, který toho taky moc nenamluvil. *Jsou snad všichni Finové takhle málomluvní?* Jari si upravil tašku, která mu sklouzla z ramene k předloktí, a nepřestával se přitom usmívat:

„Na kafe si stihnem zajít i potom, ne?“

Přikývla a odstrčila prázdný šálek. Sehnula se pod stůl pro svoji tréninkovou brašnu a přehodila si cop dozadu přes rameno tak, aby jí volně splýval na záda.

„Stihneme. Bydlím v hotelu hned vedle.“

Pocítila příval energie. Pozdní únorové slunce ji nutilo přimhouřit oči a na okamžik se úplně uvolnila. *Takže život občas může vypadat i takhle*, napadlo ji. Měla v úmyslu se z této skutečnosti radovat. Alespoň během několika následujících chvil.

KAPITOLA 7

Západní fjordy, únor 2020

Hermann Hermannsson mrštně vystoupil ze svého terénního auta a protáhl si svalnaté tělo. Čerstvý předjarní horský vzduch mu příjemně zaplnil plíce. V létě mu bude pětasedesát, ale pořád se cítil v té nejlepší kondici. Hbitý a silný, žádné zakulacené břicho. Koneckonců, spousta věcí v životě byla otázkou priorit.

Z kapsy běžkařské bundy vylovil teplé černé rukavice proti větru a nasadil si tenkou čepici. S lehkým cvaknutím otevřel střešní box na lyže. Vzal si běžky a hůlky do podpaží a vyrazil k chatce stojící poblíž běžkařské trasy.

V běžkařském areálu nebylo ani živáčka. V budově s pokladnou a bufetem se nesvítilo a na parkovišti si nevšiml žádného jiného auta. Stiskl vypínač na vnější stěně chatky, aby zapnul osvětlení trasy. Ještě se úplně nesetmělo, ale pokud si dnes dá delší kolečko, nestihne se vrátit dřív, než padne úplná tma. Sice měl u sebe vlastní čelovku, avšak ta osvětlovala vždy jen kratičký úsek cesty.

Na startu tratí si všiml oranžových kuželů a modrých fáborků, které tam byly připravené na zítřejší běžkařský závod. Hermann věděl, že je v tak dobré kondici, že kdyby se padesátikilometrového závodu zúčastnil, skončil by s přehledem v první desítce. Bohužel však nemohl běžet, protože

už měl na víkend jiné plány, a kratší páteční kolečko mu bude muset pro tentokrát stačit.

Zapíchl hůlky do závěje a rozběhl se bez nich ke kilometrovému zahřívacímu kolečku. Podle něj se rytmu klasického běžeckého stylu člověk nejlépe přizpůsobí tak, že se při rozběhu soustředí jen na práci svalů nohou a středu těla. Běh mu půjde lépe, když nejprve najde to správné tempo dolních končetin.

Jakmile se dostatečně zahřál, vzal si hůlky a vyrazil k prvnímu stoupání. Počasí bylo nádherné. Obloha se při západu slunce zbarvila do světle fialova a obzor žhnul v odstínech oranžové.

Okolí dominovala skoro tisíc metrů vysoká hora s rovným vrcholkem. K jejímu úpatí vedla krásná trasa a v místě, kde se běžkaři otáčeli, aby sjeli zase zpět do údolí, měl člověk na chvíli pocit, že stojí vysoko nad všemi ostatními. Ta myšlenka Hermanna rozesmála. Koneckonců, tak to přece i bylo! Považoval se za muže, který vždycky dosáhne toho, co si zamane.

Ohlédl se, aby si prohlédl krajinu, jež se za ním otevírala. Tady z výšky bylo čím dál víc vidět moře. Ísafjörður ležící dole ve fjordu se z ptačí perspektivy zdál opravdu maličký. V městečku už sníh roztál, ale tady v horách zůstanou závěje ještě dlouho do jara.

Hermannova křiklavě oranžová bunda uprostřed nekončící bílé scenérie svítila, takže vypadal jako zářící skvrna pohybující se krajinou stálou rychlostí.

Záběr, sklouznutí. Záběr, sklouznutí. Když se stopa začala mírně svažovat, Hermann se pořádně odpíchl oběma hůlkami a přidřepł. Při sjezdu zabrousil v myšlenkách k nadcházejícímu víkendu. Čekalo ho hodně práce.

Celý zítřejší den stráví v kanceláři přípravami na schůzi zastupitelstva, která se má konat příští týden. Bude muset přemluvit jednoho ze zastupitelů, aby podpořil jeho projekt. V případě, že pro svůj skvělý záměr nezíská většinu hlasů, hodně lidí přijde o peníze – včetně jeho samotného.

Pokud se začne stavět už na podzim, bude z Hermanna Hermannssona do konce příštího roku boháč. Usmál se. Ani teď rozhodně nemá hluboko do kapsy, ale nač brzdit rozjetý vlak. Růst musí být kontinuální a peníze se musí točit.

Plán už měl hotový. Toho jednoho budižkničemu dokáže získat na svou stranu, stačí jen odeslat jeden dobře promyšlený a stručný mail. V celém záměru se nebývalým způsobem snoubil užitek se zábavou. Z jeho pohledu byla situace naprosto skvělá.

Podíval se na sportovní hodinky. Čísla vypadala dobře. Pohodlně si udržoval rychlost pod pěti minutami na kilometr a tímhle tempem stihne dvacetikilometrový okruh ještě před setměním.

Hermann zrychlil. Ještě pár kilometrů a pak si může dát přestávku na pití, otočit se a vrátit se stejnou cestou zpátky.

Znenadání ho něco přinutilo pohlédnout do strany. Zdálo se mu, jako by se v terénu někdo nebo něco pohybovalo. *Polární liška?* Zastavil se uprostřed stopy. *Ne. Liška to být nemůže. V těchhle končinách už roky žádné lišky nebyly. Raději se zdržují daleko od lidských obydlí, a navíc jim vadí vrčení lyžařských vleků.* Zhruba dvě stě metrů před ním o něco výše stála bouda o pár metrech čtverečních, sloužící k údržbě běžkařských stop. Možná zaregistroval pohyb právě tam. Někdo tam otevřel okénko. Pravděpodobně organizátoři zítřejšího běžkařského závodu chystají stolky a nádobí pro občerstvovací stanici. Trochu zvláštní doba pro takovou práci. *Proč se do toho pustili až teď, takhle v podvečerním šeru?*

Podle Hermanna to byl malý zázrak, že se závod nakonec konal, protože v poslední době se mluvilo o jakémsi koronaviru šířícím se v zahraničí. Ministerstvo zdravotnictví se nechalo slyšet, že je jen otázkou času, kdy se nákaza dostane i na Island. Jeden z odborníků, takový prošeďivě-lý dlouhán, dokonce naznačoval možnost zákazu velkých společenských akcí a omezení shromažďování osob. *No, at' se stane, co se stane, nějak to všechno nakonec dopadne*, uvažoval Hermann a pokračoval v běhu. Na čele mu vyrazil pot a brýle mu začaly sklouzávat z nosu. Příští týden nesmí zapomenout během pracovní cesty do Reykjavíku zajít do optiky a nechat si spravit obroučky.

Ještě nebylo pozdě, a tak se rozhodl vzít to kolem chatky a pozdravit členy místního běžkařského spolku. Komunální politik musí mít dobré vztahy se všemi. Otočil se k bouďě a vyrazil přímo k ní. Bylo slyšet tiché svištění, jak lyže klouzaly po sněhu.

Najednou se ozvalo třesknutí. Zrovna zapíchl hůlky do sněhu, když na levé straně hrudníku ucítil ostrou bolest. Bělostný sníh se zbarvil doruda. Drobné kapky krve se v něm rozpíjely ve velké skvrny.

Hermann nevěřícně zíral na hrud'. Na oranžové bundě se objevil tmavý flek, který se zvětšoval. Všechno se odehrálo tak rychle, ale zároveň mu připadalo, že čas zpomalil. Odněkud z hloubi hrudníku mu vyšel hlasitý chrčivý zvuk a společně s ním se mu z úst vyvalila další krev. Poté upadl na bok a zůstal ležet v závěji s běžkami na nohou. Jedna z hůlek zůstala zaklíněná pod ním a její ostrý kovový bodec se bolestivě zapíchl do holeně chráněné jen tenkými sportovními kalhotami. Z Hermannova pohledu to už však nemělo žádný význam.

Uběhla hodina a poblíž správní budovy u parkoviště se mihl stín. Ruka v kožené rukavici se natáhla k vypínači osvětlení. Prst se zastavil nad červeným tlačítkem a stiskl ho. Ozval se zvuk podobný vzdechu, když světla postupně zhasínala. Nejdřív zmizelo osvětlení u tréninkového okruhu poblíž budovy. Poté přestaly svítit reflektory na horském svahu. Jako poslední se vytratilo osvětlení nejvýše položené běžkařské stopy. Rozhostilo se naprosté ticho a tma.

Z nebe se začaly snášet sněhové vločky. Bílá peřina za okamžik přikryla i zkrvavené tělo Hermanna Hermannssona, nejvlivnějšího komunálního politika Západních fjordů.

KAPITOLA 8

Západní fjordy, rok 1986

OSM LET PŘED ZMIZENÍM RÓSY A BJÖRK

Rakel probudil pronikavý skřek od moře. Nejspíš musela usnout, ale patrně jen na chvíli. Venku stále panovalo světlo. Hlasitý zvuk se ozval znovu. Vnikl dovnitř pootevřeným oknem ložnice. Brzy se k němu přidal další a poté i třetí.

Rakel se opatrně posadila na posteli a natáhla se, aby se podívala ven. Snažila se vyvarovat rychlým pohybům, protože nechtěla probudit nemluvně vedle sebe.

Rozhlédla se po pozemku probouzejícím se ze zimního spánku. V tuhle roční dobu vypadalo všechno tak ponuře. Sníh roztál a obnažil pustý rozježděný dvůr. Ani okolní pole se ještě nestačila zazelenat. Hromady ztvrdlého sněhu v sobě tu a tam ještě uchovávaly vzpomínku na zimu. Rakel ze zkušenosti věděla, že tyto zmrzlé závěje sněhu se budou ještě dlouho bránit, než nakonec taky zmizí. Loni poslední sníh roztál až začátkem června.

Vítr si pohrával s šedým puntíkováným závěsem a ložnice se pomalu plnila čerstvým vzduchem. Ještě by ráda nechala okno otevřené, ale hlasité skřeky jí vadily. *Jak to, že už jsou tady?*

Letos dorazili rybáci dlouhočasí dříve než obvykle. V tuhle dobu by v Západních fjordech ještě vůbec neměli být. Tito štíhlí bílí ptáci se obvykle na místním pobřeží objevovali až v květnu a v červnu začínali hnízdit. Teď byl teprve začátek března.

Každé léto obsadilo jejich fjord celé hejno těchto hbitých letců. Jakmile se tu objevili, nikdo jiný neměl v jejich teritoriu co pohledávat. Ptáci své území agresivně bránili s křikem, který trhal uši.

Rakel se zadívala na děvčátko, které stále spalo s ručičkou položenou na obličej. Při pohledu na tiše funící děťátko se v ní rozlilo teplo. Už dlouho snila o druhém potomkovi a konečně se jí podařilo otěhotnět a dítě úspěšně donosit. Porod byl dlouhý a bolestivý, ale nakonec všechno dobře dopadlo a nemusela родit až v reykjavické porodnici. Dceruška přišla na svět v místní nemocnici. Pár dní poté dostala od lékaře svolení vrátit se domů. Zatoužila pohladit spící dítě ukazováčkem po tvářičce, ale neudělala to. Místo toho natáhla ruku k oknu a zavřela ho. Další pračí vřískot už nesnese. Jenom zhoršoval bolest hlavy, která ji sužovala.

Přitom si všimla, že se na pláži kromě rybáků pohybuje ještě někdo. Proto tak křičeli. Po tmavém písku cupitala rychlými krůčky postavička v bílé čepici a rozepnuté bundě povlávající ve větru. Kráčela rázně a v předklonu. V jedné ruce svírala umělohmotný kyblík a v druhé dlouhou a tlustou hůl. *Hildur! Jak se tam to dítě jenom dostalo?*

Tolikrát dcerce kladla na srdce, že si nesmí hrát na pláži, když jsou tam rybáci. Ne vždycky však zákazy padly na úrodnou půdu. Hildur nikdy neodmlouvala, jen se matce pokaždé zadívala do očí a vstřícně se usmála, ale jakmile vyšla z domu, zapomněla na všechno, na čem se spolu dohodly. Rakel by mohla okno znovu otevřít a zavolat na ni,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Rósa a Björk***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.